

diens deur staat een dichte menigte, met ernstigen blik starend naar de Hoofden; met gedempt geluid sprekend. Zooeven is bericht gekomen, dat het lijk van Zeevang is gevonden. De lichtwachter ontdekte het, toen hij van morgen naar zijn baak ging kijken, om de lamp voor den eerstkomenden avond in orde te brengen. Met het hoofd in het water lag het tusschen de palen, die den voet der baak vormden. Aanstonds was hij naar den veerschipper gegaan en die had Bertus gewaarschuwd. Met eenige mannen was die er heengegaan om het lijk te halen. Nu wacht de menigte voor de deur op den droeven stoet, die langs het hoofd hierheen trekt.

„'t Zeemanseinde!” zegt dof een oud visscher.

„Een mooie dood!” voegt een andere grijze er bij.

„Beter zoo, alle krachten inspannend om 't leven van anderen te redden, dan in een schipbreuk of thuis op bed. Een echt zeeman wenscht niet liever, dan een graf in de golven. Zoo langzaam martelend sterven, thuis aan een akelige ziekte, bah, dat kan een hond ook of een koe. Maar weet je, zoo als hij, zoo kalm en rustig den dood te gemoet gaan, dat kan niet iedereen. Want maar weinigen zijn werkelijk mannen, *heele* menschen, met een open, groot hart. En dan zijn er niet veel, die zoo gerust kunnen sterven, als hij. 'k Heb 'm lang gekend. We hebben samen gespeeld, als jongens. 't Was een wilde klant, vol ondeugd en grappen. Maar je moest 'm met geen gemeenheid aan boord komen, hoor! En zoo bleef hij zijn heele leven. De trouwste, de eerlijkste, de edelste man, dien ik ooit gekend heb. Zijn jongens kunnen trotsch op zoo'n vader wezen. Toen wij nog jong waren, spraken ze nog al veel van adel en van heeren! *Dat is nou, zou ik zeggen de seeadel, zulke kerels.*”

Terwijl Gerrit Maas deze ruwe, maar hartelijk gemeende lijkrede uitspreekt, en allen stil knikkend luisteren, nadert de kleine stoet, die het lichaam draagt. Het rust op een inderhaast saamgestelde draagbaar; een ond zeil onttrekt het lichaam aan de nieuwsgierige, maar ook aan de belangstellende blikken van de buurt, die samenstroomde. Nu de dragers langzaam het huis naderen ontblooten de wachtenden eerbiedig het hoofd, zacht terzijde tredend om doortocht te geven aan de ernstige, torsende mannen.

Menig jong man voelt een vreemde huivering over het lichaam gaan, als hij een blik werpt op de stijve plooiën van 't harde zeil en daarbij denkt aan den grooten doode, die er onder ligt. Gerrit Maas richt zich hooger op als ware hij er trotsch op, de vriend te zijn geweest van den edelen zeeman, en ruw en luid den neus snuitend, om zijn aandoening te verbergen, stapt hij stil achter Bertus Zeevang het huis binnen, om met de andere vrienden den doode voor 't laatst te zien.

De schare voor de deur gaat langzaam voortschuivend heen; hier drie, daar een paar, ginder een grootere troep. 't Zijn meest jonge mannen, die laatsten, dicht opeendringend om een forschen visscher, die met den arm in een doek loopt. 't Is Dirk te Mander, een der roeiers uit de sloep, die bij de ramp van den vorigen avond den linkerarm wat kneusde en nu aan de